

СТАРИЯТЪ ОВЧАРЪ И НЕГОВОТО КУЧЕ

Когато старият овчаръ не можеше вече да се изкачва съ овцетъ въ планината, оставиха го на работа въ селото. Тукъ работата не бѣше за него и му дотѣгаше. Освенъ младитъ си господари, той нѣмаше близки въ селото, затова поиска да го отведатъ въ близкия подбалкански градецъ при негови роднини. Заведоха го.

Стариятъ овчаръ бѣше прекаралъ цѣлия си животъ въ Балкана съ овцетъ на господаря и неговото куче. Той не знаеше приказки за царе, за царски синове и дѣщери, но затова пѣкъ неговитъ разкази за живота въ планината, за стадото и за мечкитъ бѣха много интересни. И децата отъ градчето ги слушаха съ голѣмо увлѣчение. Най-много обичаше да разказва за рунтавето си куче Мечо, което веднажъ подгонило една голѣма мечка и спасило кожата и живота на най-хубавата овца отъ стадото. Затова го и нареклъ Мечо.

Споменитъ го измѣчваха, па и годинитъ натегнаха, и стариятъ овчаръ залинѣ. Лежеше той на сайванта съ погледъ впитъ въ планината. Искаше му се още веднажъ да се изкачи тамъ, да пийне во-

да отъ студеното Хайдушко кладенче, да се порадва на овцетъ и да погали Меча.

Бѣше потъналъ въ тѣзи мисли, когато децата дотърчаха и му казаха, че единъ селянинъ водѣлъ Мечо.

Когато стариятъ овчаръ видѣ любимото си куче, заплака отъ радостъ. А кучето мушна глава подъ небръснатата бѣла брада на стареца и скимтѣ дълго. Двамата приятели се прегръсшаха...

Какво е преживѣлъ старецътъ презъ тази среща, не знамъ. Знамъ само, че на другия день той почина. Едни казватъ, че умрѣлъ отъ старостъ, други — отъ мъжа за Балкана и Меча, а азъ мисля, че той умрѣ отъ радостъ, защото можѣ да види най-добрия си приятелъ — Мечо.

Ив. Шиваровъ.